

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 8. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665833143520/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

Erik listede rundt ude i den mørke Gang, og hans Tænder klappede, da Kistelaaget blev slaact til.

Saa sov Christen Maag den evige Søvn med Hovedet hvilende paa sit Livs Relikvier.

Erik kom efter Begravelsen til Veile. Til Formynder fik han en Prokurator, der pryglede ham en hel Del og ellers lod ham løbe, som han vilde. Han kom i en lav Klasse i Skolen, og der sad han saa og drev og blev en lang, opløben Knægt med horgul Manke og dæsigte Øine. Munden var de Maagers: en kruset, begærlig Mund, som lignede en Kvindes.

Dorsk var han altid og halv søvrig: han havde en egen Lyst til at flyde henad Bænken.

Han havde ingen Venner.

Opdragelse fik han ikke noget af. Der kunde komme ind i hans Liv lige alt, hvad Tid og Lejlighed bragte. Men hvad han egentlig modtog af Livet, var vanskeligt at sige, thi han lignede nærmest saadan en stor Hund, der ligger doven og bare ser ligeglad paa det hele.

Da han var seksten Aar, kom han til Landvæsenet. Han pløiede, spiste overmaade meget og drak ikke mindre. Levede i det hele et stærkt animalsk Liv, hvor intet aandeligt kom op i ham. Efter nye fire Aars Forløb tog han hjem til Thorsholm og tog fat paa Driften. Han forsøgte sig i Studeopdrætning og bragte Avl og Indtægt ikke saa lidt op. Hans Selskab var Prangerne

som købte hans Stude. I deres Selskab blev der drukket en Del paa Thorsholm.

Som Tingene stod saadan, blev han pludselig gift.

Hans Hustru var Datter af den rige Kjøbmand Lind i Veile, eneste Barn. Paa en Skovtur, Linds gjorde til Thorsholm Skove, saa hun første Gang Erik, der var tilhest. Da han red forbi, blev Dyret sky over den hvide Dug paa Grønsværet, og det saa ud, som skulde han kastes af. Men Erik beholdt Magten over Dyret. Saa gjorde Lind Rytteren en Undskyldning og bad ham staa af og spise med dem. Erik takkede og stod af Hesten.

Under hele Maaltidet sad Erik og slugte Kjøbmandsdatteren med Øinene. Hun var lille, ganske sart. Hele Ansigtet var kun de to store Øine, der saa saa langt — langt bort under de fine Bryn — saadanne Øine!

Da de saa havde spist, gik de gennem Skoven ind i Haven.

Den var stadig forsomt. Krattet var vokset saa høit og frit mellem Lindene, at der var helt vildsomt og mørkt. Erik maatte slaa Grenene bort paa deres Vei.

Jomfru Lind gik varsomt, halv angst, bag efter de gamle. Erik blev veitalende; Han fortalte om Ellen Maag. Paa Gaarden skulde de sé hendes Billede.

Se, der var Lindene, hvorunder Kongesønnen